

Arrest

nr. 194 785 van 9 november 2017

in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X

In eigen naam en in haar hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X en X

2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. NEERINCKX
Akkerstraat 1
B-9140 Temse

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X in eigen naam en in haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X en X tesamen met X, die allen verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 7 november 2017 bij faxpost hebben ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 november 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlagen 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 november 2017 om 11.00 u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX, de verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat I. FLORIO die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeksters werden op 6 november 2017 geïnterpelleerd door de Lokale Politie van Sint-Niklaas.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging trof op 6 november 2017 beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlagen 13septies). Verzoeksters werden hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormen de bestreden beslissingen waarvan de motieven luiden als volgt:

Ten aanzien van eerste verzoekster:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten(1):

naam: K.(...)

voornaam: E.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Albanië

In voorkomend geval, ALIAS:

en haar 2 minderjarige kinderen

K.(...) Re.(...) (°(...)) en K.(...) F.(...) (°(...)), beiden eveneens van Albanese nationaliteit,

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend artikel / volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, waarvan het meest recente haar ter kennis werd gegeven op 24/01/2016. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een afgewezen verblijfsaanvraag, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.

☐ artikel 74/14 §3, 6°: de onderdaan van een derde land heeft meer dan twee asielaanvragen ingediend; *Een asielaanvraag werd door betrokkene ingediend op 24/06/2013, 04/09/2014 en 01/12/2015. Het CGVS weigerde telkens het statuut van vluchteling en van subsidiaire erkenning aan betrokkene en deze beslissingen werden telkens tezamen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq) aan betrokkene ter kennis gegeven. Betrokkene kwam naar België in 2013, met haar drie kinderen, drie dochters K.(...) Ra.(...) (°(...)), K.(...) Re.(...) (°(...)) en K.(...) F.(...) (°(...)). Haar echtgenoot K.(...) R.(...) volgde een jaar later.*

Betrokkene diende 3 asielaanvragen in (op 24/06/2013, 04/09/2014 en op 01/12/2015). Alle aanvragen werden uiteindelijk verworpen door het CGVS, deze beslissingen werden telkens door de RVV bevestigd. Door het CGVS en de RVV werd na diepgaand onderzoek vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de

voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en hem bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit deze vaststelling kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou hem gewijzigd dat betrokkene bij haar verwijdering toch een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene verwijst naar de scholing van haar kinderen. Het recht op onderwijs is geen absoluut recht en betekent niet dat automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden (RVV, nr. 125.845 van 20.06.2014). Het feit dat betrokkene's kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonde dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Het recht op onderwijs strekt er evenwel niet toe om een bepaald kwaliteitsniveau te garanderen of een tewerkstelling te verzekeren. Het recht op onderwijs bevat daarenboven geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140.). Evenmin kan uit recht op onderwijs worden afgeleid dat een verblijfsrecht moet verleend worden indien het onderwijs in het land van herkomst van minder goede kwaliteit zou zijn dan in België.

Eén van de dochters (Re.(...)) maakt het voorwerp uit van twee pv's voor winkeldiefstal (DE.12.L4.017114/2017 en DE.12.L4.017096/2017 door de politie van Sint-Niklaas). Het is duidelijk dat zij met haar gedrag een bedreiging vormt voor de openbare orde. Nieuwe inbreuken tegen de openbare orde haar immers mogelijk. Dit is een extra reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek kan worden toegestaan. Het gezin verhuisde onlangs naar Sint-Niklaas. Ze kwamen zich echter niet inschrijven bij de gemeente. Het was via de huiszoeking in het kader van de winkeldiefstal dat de politie ontdekte waar het gezin woonde. Er is dus ook een risico op onderduiken.

Betrokkene haalt tevens aan dat zij banden heeft gecreëerd met België. Dit valt echter niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd.

Betrokkene heeft een gezin in België. Alle gezinsleden zijn illegaal, zij dienen dus het land te verlaten. Aangezien ze hierbij de kans krijgen om dit samen te doen wordt de familiale cel bij verwijdering niet geschonden. Van een inbreuk op artikel 8 van het EVRM is dus geen sprake. Betrokkene heeft bovendien nog familie in Albanië (broers/zussen). Een terugkeer naar Albanië betekent een mogelijke hereniging met haar familie.

De lokale politie van PZ Sint-Niklaas heeft betrokkene's echtgenoot de heer K.(...) R.(...) (°(...) van Albanese nationaliteit) niet samen met zijn gezin kunnen aantreffen. Volgens de zus van betrokkene die op het moment van de arrestatie aanwezig was, bevond de heer K.(...) R.(...) zich op dat moment in Brussel bij zijn advocaat. De zus van betrokkene heeft in een voor de politie onverstaanbare taal haar echtgenoot, die zich op bij de echtgenoot van betrokkene bevond, op de hoogte gebracht van de arrestatie van betrokkene en haar 3 kinderen en gevraagd aan de echtgenoot van betrokkene om zich zo spoedig mogelijk naar het politiebureau van PZ Sint-Niklaas te begeven. Volgens de zus van betrokkene stemde de echtgenoot van betrokkene ermee in om zich zo snel mogelijk bij de PZ Sint-Niklaas aan te bieden. Indien betrokkene's echtgenoot zich niet aanbiedt, moet vastgesteld worden dat de politie van PZ Sint-Niklaas alles heeft ondernomen om hem de mogelijkheid te geven om samen met betrokkene en zijn drie kinderen terug te keren. Indien hij zich niet aanbiedt, kan niet anders dan vastgesteld worden dat een eventuele repatriëring van betrokkene en haar kinderen zonder haar echtgenoot door het gedrag zelf van deze laatste in de hand wordt gewerkt. Dit vormt uiteraard geen schending van artikel 8 EVRM (RVV, nr. 61.377 van 12.05.2011).

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldige verblijfsvergunning. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij gevolg zal geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar afgeleverd zal worden. Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, waarvan het meest recente haar ter kennis werd gegeven op 24/01/2016.

Een asielaanvraag werd door betrokkene ingediend op 24/06/2013, 04/09/2014 en 01/12/2015. Het CGVS weigerde telkens het statuut van vluchteling en van subsidiaire erkenning aan betrokkene en deze beslissingen werden telkens tezamen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq) aan betrokkene ter kennis gegeven.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, waarvan het meest recente haar ter kennis werd gegeven op 24/01/2016.

Een asielaanvraag werd door betrokkene ingediend op 24/06/2013, 04/09/2014 en 01/12/2015. Het CGVS weigerde telkens het statuut van vluchteling en van subsidiaire erkenning aan betrokkene en deze beslissingen werden telkens tezamen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq) aan betrokkene ter kennis gegeven.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat zij de administratieve beslissing die genomen wordt te haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument op het moment van haar arrestatie, is het noodzakelijk haar ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde de overname te vragen aan Albanië.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, V.(...), W., attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van/de Korpschef van de politie van PZ Sint-Niklaas en de verantwoordelijke van de Fitt-woning te Beauvechain, de betrokkene, K.(...), E.(...), op te sluiten in de lokalen van de Fitt-woning te Beauvechain vanaf 06/11/2017."

Ten aanzien van tweede verzoekster:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten(1):

naam: K.(...)

voornaam: Ra.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Albanië

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend artikel / volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene volgde toen zij nog minderjarig was de asielprocedures van haar moeder mevrouw K.(...) E.(...) (°(...)) van Albanese nationaliteit) en heeft aldus geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die aan haar moeder ter kennis gegeven werden, waarvan het meest recente ter kennis werd gegeven op 24/01/2016. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een afgewezen verblijfsaanvraag, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.

□ artikel 74/14 §3, 6°: de onderdaan van een derde land heeft meer dan twee asielaanvragen ingediend; Betrokkene volgde toen zij nog minderjarig was de asielprocedures van haar moeder mevrouw K.(...) E.(...) (°(...)) van Albanese nationaliteit). Betrokkenes moeder diende asielaanvragen in op 24/06/2013, 04/09/2014 en 01/12/2015. Het CGVS weigerde telkens het statuut van vluchteling en van subsidiaire erkenning aan betrokkenes moeder en deze beslissingen werden telkens tezamen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq) aan betrokkenes moeder ter kennis gegeven.

Betrokkene kwam naar België in 2013 tezamen met haar moeder en haar 2 zussen K.(...) Re.(...) (°(...)) en K.(...) F.(...) (°(...)). Haar vader de heer K.(...) R.(...) (°(...)) van Albanese nationaliteit) volgde een jaar later.

Betrokkene volgde toen zij nog minderjarig was de asielprocedures van haar moeder. Betrokkenes moeder diende asielaanvragen in op 24/06/2013, 04/09/2014 en 01/12/2015. Alle aanvragen werden uiteindelijk verworpen door het CGVS, deze beslissingen werden telkens door de RVV bevestigd. Door het CGVS en de RVV werd na diepgaand onderzoek vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en hem bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit deze vaststelling kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou hem gewijzigd dat betrokkene bij haar verwijdering toch een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene verwijst naar haar scholing. Het recht op onderwijs is geen absoluut recht en betekent niet dat automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden (RVV, nr. 125.845 van 20.06.2014). Het feit dat betrokkene hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Het recht op onderwijs strekt er evenwel niet toe om een bepaald kwaliteitsniveau te garanderen of een tewerkstelling te verzekeren. Het recht op onderwijs bevat daarenboven geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140.). Evenmin kan uit recht op onderwijs worden afgeleid dat een verblijfsrecht moet verleend worden indien het onderwijs in het land van herkomst van minder goede kwaliteit zou zijn dan in België. Bovendien kan betrokkene, indien zij dat zou wensen, voor hogere studies terugkeren naar het Rijk mits het verkrijgen van een studentenvisum.

Betrokkene maakt deel uit van een gezin dat illegaal in België verblijft. Alle gezinsleden zijn illegaal, zij dienen dus het land te verlaten. Aangezien ze hierbij de kans krijgen om dit samen te doen wordt de familiale cel bij verwijdering niet geschonden.

Van een inbreuk op artikel 8 van het EVRM is dus geen sprake. Betrokkene heeft bovendien nog familie in Albanië (broers/zussen). Een terugkeer naar Albanië betekent een mogelijke hereniging met haar familie.

De lokale politie van PZ Sint-Niklaas heeft betrokkenes vader de heer KOCI Romeo niet samen met zijn gezin kunnen aantreffen. Volgens de zus van betrokkenes moeder (betrokkenes tante) die op het moment van de arrestatie aanwezig was, bevond de heer K.(...) R.(...) zich op dat moment in Brussel bij zijn advocaat. Betrokkenes tante heeft in een voor de politie onverstaanbare taal haar echtgenoot, die zich bij de vader van betrokkene bevond, op de hoogte gebracht van de arrestatie en gevraagd aan betrokkenes vader om zich zo spoedig mogelijk naar het politiebureau van PZ Sint-Niklaas te begeven. Volgens de tante stemde betrokkenes vader ermee in om zich zo snel mogelijk bij de

PZ Sint-Niklaas aan te bieden. Indien betrokkenes vader zich niet aanbiedt, moet vastgesteld worden dat de politie van PZ Sint-Niklaas alles heeft ondernomen om hem de mogelijkheid te geven om samen met zijn gezin terug te keren. Indien hij zich niet aanbiedt, kan niet anders dan vastgesteld worden dat een eventuele repatriëring van betrokkene, haar moeder en haar 2 zussen zonder haar vader door het gedrag

zelf van deze laatste in de hand wordt gewerkt. Dit vormt uiteraard geen schending van artikel 8 EVRM (RVV, nr. 61.377 van 12.05.2011).

Betrokkene haalt tevens aan dat zij banden heeft gecreëerd met België. Dit valt echter niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldige verblijfsvergunning. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij gevolg zal geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar afgeleverd zal worden. Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene volgde toen zij nog minderjarig was de asielprocedures van haar moeder mevrouw K.(...) E.(...) (°(...) van Albanese nationaliteit) en heeft aldus geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die aan haar moeder ter kennis gegeven werden, waarvan het meest recente ter kennis werd gegeven op 24/01/2016.

Betrokkene volgde toen zij nog minderjarig was de asielprocedures van haar moeder mevrouw K.(...) E.(...) (°(...) van Albanese nationaliteit). Betrokkenes moeder diende asielaanvragen in op 24/06/2013, 04/09/2014 en 01/12/2015. Het CGVS weigerde telkens het statuut van vluchteling en van subsidiaire erkenning aan betrokkenes moeder en deze beslissingen werden telkens tezamen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq) aan betrokkenes moeder ter kennis gegeven.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene volgde toen zij nog minderjarig was de asielprocedures van haar moeder mevrouw K.(...) E.(...) (°(...) van Albanese nationaliteit) en heeft aldus geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die aan haar moeder ter kennis gegeven werden, waarvan het meest recente ter kennis werd gegeven op 24/01/2016.

Betrokkene volgde toen zij nog minderjarig was de asielprocedures van haar moeder mevrouw K.(...) E.(...) (°(...) van Albanese nationaliteit). Betrokkenes moeder diende asielaanvragen in op 24/06/2013, 04/09/2014 en 01/12/2015. Het CGVS weigerde telkens het statuut van vluchteling en van subsidiaire erkenning aan betrokkenes moeder en deze beslissingen werden telkens tezamen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq) aan betrokkenes moeder ter kennis gegeven.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat zij de administratieve beslissing die genomen wordt te haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument op het moment van haar arrestatie, is het noodzakelijk haar ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde de overname te vragen aan Albanië.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, V.(...), W., attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van/de Korpschef van de politie van PZ Sint-Niklaas en de verantwoordelijke van de Fitt-woning te Beauvechain, de betrokkene, K.(...), Ra.(...), op te sluiten in de lokalen van de Fitt-woning te Beauvechain vanaf 06/11/2017."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De bestreden beslissingen houden maatregelen van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de

vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Dit wetsartikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

2.2. Voor zover de verzoekende partijen zich met hun vordering richten tegen de beslissing tot vasthouding staat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet enkel een beroep open bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van hun verblijfplaats.

Het beroep is niet ontvankelijk in zoverre het gericht zou zijn tegen de vrijheidsberovingen.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

3.2.2.1. Verzoeksters voeren in hun verzoekschrift met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid het volgende aan:

“De uiterst dringende noodzakelijkheid van huidig verzoekschrift tot schorsing vloeit voort uit het t.a.v. verzoekers genomen bevel om het grondgebied te verlaten en het gegeven dat verzoekers zijn vastgehouden met het oog op verwijdering.

De gewone schorsingsprocedure laat niet toe om tijdig en op doeltreffende wijze de realisatie van het aangevoerde ernstige nadeel te beletten.

Wat betreft de termijn binnen de welke het verzoekschrift werd ingediend, merkt verzoeker op dat het verzoekschrift werd ingediend binnen de termijn van 5 dagen na kennisgeving van de beslissing, zodat dit tijdig is in de zin van art. 39/ 82, § 4 iuo. art. 39/ 57 § 1 Vreemdelingenwet.”

3.2.2.2. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeksters op 6 november 2017 van hun vrijheid werden beroofd en werden overgebracht naar de FITT-woning in Bevekom.

3.2.2.3. De uiterst dringende noodzakelijkheid wordt door de verwerende partij in haar nota met opmerkingen niet betwist.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het hierboven reeds vermelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder "*middel*" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in een van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van

dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een enig middel voeren verzoeksters de schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind (hierna: het IVRK) samen met het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeksters formuleren hun grief als volgt:

“8.

De bestreden beslissingen druisen regelrecht in tegen de belangen van de kinderen.

De bestreden beslissingen hebben immers voor gevolg dat de kinderen hun schooljaar dienen af te breken en derhalve dat zij onvermijdelijk een volledig schooljaar zullen verliezen.

Hoger werd de huidige schoolsituatie van de kinderen reeds weergegeven:

- *Re.(...): volgt het vijfde jaar verzorging in Sint-Carolus (zie stuk 2, met lovende commentaren);*
- *F.(...): volgt thans het tweede jaar Moderne en krijgt positieve commentaren van haar leerkrachten (zie stuk 3);*
- *Ra.(...): volgt het zesde jaar verzorging in Sint-Carolus en krijgt een uitstekende beoordeling in haar stagerapport (zie stuk 2);*

9.

De bestreden beslissingen komen aldus in strijd met volgende wettelijke en verdragsrechtelijke bepalingen welke het belang van het kind viseren.

Art. 74/ 13 Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Art. 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van art. 5 van de Richtlijn 2008/115/ EG over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, op 16 december 2008 door het Europees Parlement en de Raad vastgesteld (hierna: de Terugkeerrichtlijn).

Volgens deze bepaling dienen lidstaten bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn rekening te houden met het belang van het kind.

In overweging 24 van de Terugkeerrichtlijn kan gelezen worden: “In deze richtlijn worden de grondrechten en de beginselen in acht genomen die met name in het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie worden erkend”.

Een van de grondrechten is vervat in art. 24 van het Handvest dat bepaalt:

Artikel 24. Rechten van het kind

1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in aangelegenheden die hen betreffen wordt passend belang gehecht in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid.

2. Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

NL 18.12.2000 Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen C 364/13

3. Ieder kind heeft er recht op regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist.

Nuttig kan ook worden gewezen op volgende relevante bepaling uit het Kinderrechtenverdrag.

Artikel 3: Het belang van het kind

1. Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

2. De Staten die partij zijn, verbinden zich ertoe het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die nodig zijn voor zijn of haar welzijn, rekening houdend met de rechten en plichten van zijn of haar ouders, wettige voogden of anderen die wettelijk verantwoordelijk voor het kind zijn, en nemen hiertoe alle passende wettelijke en bestuurlijke maatregelen.

3. De Staten die partij zijn, waarborgen dat de instellingen, diensten en voorzieningen die verantwoordelijk zijn voor de zorg voor of de bescherming van kinderen voldoen aan de door de bevoegde autoriteiten vastgestelde normen, met name ten aanzien van de veiligheid, de gezondheid, het aantal personeelsleden en hun geschiktheid, alsmede bevoegd toezicht.

10.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat rekening werd gehouden met het belang van de minderjarige kinderen om het lopende schooljaar af te maken.

De overwegingen welke in de bestreden beslissingen geformuleerd worden door de attaché, doen geen afbreuk aan voorgaande:

- *dat het recht op onderwijs nog niet betekent dat een verblijfstitel dient afgeleverd, kan niet worden beschouwd als een afdoende afweging m.b.t. het belang van de kinderen (om hun schooljaar af te werken);*

- *dat er niet wordt aangetoond dat de scholing niet zou kunnen worden gevolgd in het land van herkomst, of dat er geen gespecialiseerd onderwijs/ infrastructuur nodig is, vormt evenmin een afdoende belangenafweging m.b.t. het belang van de kinderen om hun schooljaar hier af te werken;*

- *idem dito voor de overweging terzake het kwaliteitsniveau van het onderwijs;*

Uw Raad oordeelde eerder reeds (minstens impliciet) dat de gevolgen van een onderbreking van een gevordred schooljaar een onderdeel dienen uit te maken van de belangenafweging bij het nemen van een verwijderingsmaatregel. (cfr. arrest nr. 141 242 dd. 18 maart 2015 (zie randnr. 3.3.2.5 (stuk 4))

In casu kan redelijkerwijze niet betwist worden dat de minderjarige kinderen op het ogenblik van het treffen van bestreden beslissing regelmatig ingeschreven zijn en daadwerkelijk lessen volgen, en dat verwerende partij hiervan op de hoogte was. (zie stuk 2 en 3)

Waar de attaché voormelde belangenafweging niet heeft doorgevoerd, is de bestreden beslissing strijdig met art. 74/13 Vreemdelingenwet.

Het belang van de kinderen (om het schooljaar af te werken) vormt geenszins de eerste overweging in de bestreden beslissing, zodat een schending van art. 24 van het Handvest en van art. 3 van het Kinderrechtenverdrag kan worden weerhouden."

Aan hun verzoekschrift voegen verzoeksters een attest toe van de Sint-Carolus school betreffende Re. En Ra. (Verzoekschrift, bijlage 2) en een attest van de Heilige Familie betreffende F. (Verzoekschrift, bijlage 3). Tevens voegen verzoeksters een afschrift toe van een arrest van de Raad van 18 maart 2015 (Verzoekschrift, bijlage 4).

3.2.2.2. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223 931).

3.2.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

3.2.2.4. In zoverre verzoeksters zich beroepen op artikel 3 van het IVRK merkt de Raad op dat dit verdragsartikel België als verdragssluitende partij bindt, doch dat dit verdrag geen verplichting tot omzetting bevat. Artikel 3 van het IVRK volstaat wat de geest, de inhoud en de bewoordingen betreft, niet om directe werking te hebben (cf. RvS 9 mei 2012, nr. 8455 (c)).

3.2.2.5. Het door verzoeksters geschonden geachte artikel 24 van het Handvest betreft 'de rechten van het kind' en bepaalt het volgende:

"1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in aangelegenheden die hen betreffen wordt passend belang gehecht in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid.

2. *Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.*
3. *Ieder kind heeft er recht op regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist.”*

3.2.2.6. Het door verzoeksters geschonden geachte artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, dat inderdaad de omzetting vormt van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

3.2.2.7. Verzoeksters stellen in wezen dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden verwijderingsmaatregelen onvoldoende rekening zou hebben gehouden met de belangen van de (minderjarige) kinderen, gelet op de scholing die zij volgen en het feit dat de bestreden beslissingen een onderbreking van een gevorderd schooljaar met zich meebrengen.

3.2.2.8. De Raad stelt in de eerste plaats vast dat verzoeksters niet aannemelijk maken dat tweede verzoekster, die geboren is in 1998 als minderjarige of als ‘kind’ kan worden beschouwd conform de definitie uit artikel 1 van het door hen ingeroepen IVRK. Met hun betoog slagen verzoeksters er dus geenszins in aannemelijk te maken dat het hoger belang van tweede verzoekster zou zijn geschonden. Bovendien werd naar aanleiding van de scholing van tweede verzoekster, die zij middels het schoolattest (Verzoekschrift, bijlage 2) aantonen, in het bestreden bevel dat in haren hoofd werd genomen, het volgende gesteld: *“Betrokkene verwijst naar haar scholing. Het recht op onderwijs is geen absoluut recht en betekent niet dat automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden (RVV, nr. 125.845 van 20.06.2014). Het feit dat betrokkene hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Het recht op onderwijs strekt er evenwel niet toe om een bepaald kwaliteitsniveau te garanderen of een tewerkstelling te verzekeren. Het recht op onderwijs bevat daarenboven geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140.). Evenmin kan uit recht op onderwijs worden afgeleid dat een verblijfsrecht moet verleend worden indien het onderwijs in het land van herkomst van minder goede kwaliteit zou zijn dan in België. Bovendien kan betrokkene, indien zij dat zou wensen, voor hogere studies terugkeren naar het Rijk mits het verkrijgen van een studentenvisum”*. In hun middel weerleggen verzoeksters nergens deze pertinente overwegingen, zodat hun betoog geen aanleiding kan geven tot een schorsing van deze beslissing.

3.2.2.9. Met betrekking tot de scholing van de twee minderjarige kinderen, die verzoeksters aantonen middels de attesten in bijlage bij hun verzoekschrift (Verzoekschrift, bijlagen 2 en 3), dient te worden aangestipt dat uit de bestreden beslissing die ten aanzien van eerste verzoekster werd genomen, wel degelijk blijkt dat met deze scholing rekening werd gehouden, en dit in tegenstelling tot wat het geval was in het schorsingsarrest dat verzoeker als bijlage bij zijn verzoekschrift heeft opgenomen (Verzoekschrift, bijlage 4). Bijkomend stipt de Raad aan dat de verwijzing naar een arrest niet dienstig is aangezien rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223 525; RvS 16 juli 2010, nr. 5 885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3 679 (c)). In de beslissing ten aanzien van tweede verzoekster wordt immers het volgende overwogen betreffende haar schoolgaande minderjarige kinderen: *“Betrokkene verwijst naar de scholing van haar kinderen. Het recht op onderwijs is geen absoluut recht en betekent niet dat automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden (RVV, nr. 125.845 van 20.06.2014). Het feit dat betrokkenes kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Het recht op onderwijs strekt er evenwel niet toe om een bepaald kwaliteitsniveau te garanderen of een tewerkstelling te verzekeren. Het recht op onderwijs bevat daarenboven geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen*

in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet wordt aangetast (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140.). Evenmin kan uit recht op onderwijs worden afgeleid dat een verblijfsrecht moet verleend worden indien het onderwijs in het land van herkomst van minder goede kwaliteit zou zijn dan in België.” Verzoeksters tonen in hun middel geenszins aan dat scholing onmogelijk zou zijn in Albanië of dat hun recht op onderwijs de gemachtigde van de staatssecretaris ertoe zou verplichten hen op het grondgebied te gedogen, c.q. een verblijfstitel af te leveren.

3.2.2.10. Waar verzoeksters betogen dat de hierboven geciteerde overwegingen uit de eerste bestreden beslissing geen rekening zouden houden met het belang van de minderjarige kinderen om het gevorderde schooljaar af te maken, constateert de Raad samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen dat verzoeksters niet betwisten dat aan eerste verzoekster reeds meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten werden afgeleverd, *“waarvan het meest recente haar ter kennis werd gegeven op 24/01/2016”*. Verzoeksters hebben dus niet op eigen initiatief gevolg gegeven aan eerdere vertrekverplichtingen op een moment waarop dit geen aanleiding zou geven tot een onderbreking van een lopend schooljaar. Bijgevolg zijn zij zelf minstens medeverantwoordelijk voor het feit dat de minderjarige kinderen thans hun lopende schooljaar onderbroken zien.

3.2.2.11. Voorts treedt de Raad de verwerende partij bij waar deze stelt dat het hoger belang van de kinderen beschouwd dient te worden in een bredere afweging, waarbij ook rekening gehouden dient te worden met andere belangen. In die zin werd in de bestreden beslissing op kennelijk redelijke wijze geoordeeld dat het illegale verblijf, de verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten, de éénheid van het gezin bij terugkeer naar het herkomstland, en de niet-aantasting van het recht op onderwijs de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, daar de wettelijke voorwaarden daartoe vervuld zijn, niet verhinderen. Het gegeven dat de kinderen lovende commentaren krijgen van het onderwijzend personeel doet hieraan geen afbreuk.

3.2.2.10. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, al dan niet in samenhang met artikel 24 van het Handvest van de ECHR en artikel 3 van het IVRK. Verzoeksters tonen niet aan dat met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden of dat de motieven van de beslissing in kennelijke wanverhouding staan tot het besluit. Er is geen sprake van een schending van het zorgvuldigheids- of het redelijkheidsbeginsel.

Het enig middel is, voor zover de erin opgeworpen bepalingen dienstig worden aangevoerd, ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

3.3. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.3.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en

van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41 247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM (artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

3.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.3.2.1. In het verzoekschrift voeren verzoeksters het volgende aan betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

“11.

Ten bewijze van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dienen gegevens aangevoerd die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel voor de verzoekende partij, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op het de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van art. 39/82, § 2 Vreemdelingenwet en van art. 32,2° van het procedureglement, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook wanneer de verwerende partij onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat.

Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van art. 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan krijgen.

12.

Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is onder andere vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel vloeit voort uit hetgeen hoger reeds werd uiteengezet.

Verwerende partij is in gebreke gebleven op afdoende wijze rekening te houden met het belang van de minderjarige kinderen, en meer bepaald of zij gediend zijn met een onderbreking van het aangevatte schooljaar.

Er werd aangetoond dat het belang van de minderjarige kinderen niet voorop stond bij het treffen van de bestreden beslissingen, wat een schending vormt van art. 24, tweede lid van het Handvest.

De bestreden beslissing is eveneens strijdig met de hogergeciteerde bepalingen van het Kinderrechtenverdrag.

Het kan niet worden toegelaten dat een door de rechtsorde van de Unie beschermd grondrecht van dit Handvest riskeert te worden geschonden doordat het moeilijk te herstellen ernstig nadeel bewerkstelligd zou worden door verzoeker doordat hij geen gevolg heeft gegeven aan eerdere bevelen, waarop verwerende partij vermoedelijk zal wijzen. (in dezelfde in RvV 168 908/ VIII dd. 18 maart 2015 (stuk 4))

Elk redelijk denkend mens ziet in dat het dreigend verlies van een schooljaar niet anders kan dan erkend worden als een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

13.

Gelet op de eenheid van het gezin kan uw Raad niet anders dan ook de beslissing van tweede verzoekster, de meerderjarige dochter/ zus, schorsen. Immers, indien de vordering wordt verworpen opzichtens tweede verzoekster, bewerkstelligt uw Raad een schending van art. 8 EVRM.

Uit het administratief dossier blijkt dat alle verzoekende partijen samenwoonden in hetzelfde huis te Sint-Niklaas.

Ook uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij van oordeel is dat het gezinsleven tussen verzoekers onder toepassing van art. 8 EVRM valt, maar dat dit door de gezamenlijke terugkeer van alle gezinsleden niet geschonden wordt. (zie in dezelfde zin RvV 168 908/ VIII dd. 18.03.15)."

3.3.2.2. Tenzij de verzoekende partij het bestaan van een 'evident' nadeel, zoals hierboven bedoeld, aannemelijk maakt, dient de vordering tot schorsing een uiteenzetting te bevatten van de feiten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten akte de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. De verzoekende partij mag zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar moet integendeel zeer concrete gegevens overleggen waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan, zodat de Raad met voldoende precisie kan nagaan of er al dan niet een dergelijk nadeel voorhanden is en het voor de verwerende partij mogelijk is om zich met kennis van zaken tegen de door de verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen. Dit houdt in dat de verzoekende partij concrete en precieze aanduidingen moet verschaffen omtrent de aard en de omvang van het nadeel dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten beslissing veroorzaakt (RvS 23 november 2009, nr. 198 096; RvS 3 juni 2010, nr. 204 683; RvS 30 maart 2011, nr. 212 332; RvS 2 oktober 2012, nr. 220 854; RvS 18 september 2013, nr. 224 721; RvS, 26 februari 2014, nr. 226 564).

3.3.2.3. Uit de bespreking van het enig middel is gebleken dat de gemachtigde van de staatssecretaris wel degelijk rekening heeft gehouden met het hoger belang van de minderjarige kinderen bij het nemen van de bestreden beslissingen. Aangezien verzoeksters niet aannemelijk hebben gemaakt dat er geen scholing kan worden verkregen in hun land van herkomst en zij zelf medeverantwoordelijk zijn voor het feit dat het lopende schooljaar wordt onderbroken, kan het nadeel dat gekoppeld is aan de onderbreking van het lopende schooljaar niet als een moeilijk te herstellen ernstig nadeel worden beschouwd. De verzoekende partij is immers zelf verantwoordelijk voor het ingeroepen nadeel (cf. RvS 7 mei 2008, nr. 182.732).

3.3.2.4. Aangezien op alle gezinsleden een terugkeerverplichting rust, kan bezwaarlijk worden gesteld dat de Raad *In casu* een schending van artikel 8 van het EVRM zou bewerkstelligen.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan in hoofdte van verzoeksters niet bewezen worden geacht.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen november tweeduizend zeventien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. F. BROUCKE,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. BROUCKE

F. TAMBORIJN